_____/_____

DOSAR

82

SCANAT 21 PG

www.arhivaexilului.ro

Doamnei Monica Lovinescu,
cu multa, multa, multa mea dragoste,
această foaie „pariziană" ce face parte
din ciclul „Invocați" din volumul
„Existente"
aflat încă în manuscris.
Victoria Ana Tăușan

VI.

Cei mai lași, nu sînt cei care tac. Zădărniciile doamnelor Clio
îi fac pe cei mai mulți, să vorbească despre Toteeafost și despre Toteevafi,
dar apa fîntînii se retrage-n adînc și ramura pomului plin se ridică
și, la chemare, cîinii au măsele de-oțel.. Cine să creadă cîtele de cîntare,
cînd calul cu aripi stă țintuit cu o salcie trecută prin inima sa?
Cocoșii de tablă pe acoperișuri se-nvîrt la patru vînturi de-odată,
iar înțeleptul își strînge scîndurile adăpostului său, să nu vină o vreme mai rea
de prea multa gîlceavă a doamnelor Clio șapte oglinzi de-mpărați...

Contraforții din ziduri, pe împrejur de coroane, surpați...
Dela unii regi, nu mai vin nici stafii. Din palatele lor au rămas
clovnii, și alți cîțiva, ce-au rostit adevăruri... Rîsul nebun,
să vii în lume ca o moarte înceată a părinților, că trăiești murind,
că mori, fiindcă moarte nu poate să fie. Osînda pe veci
să cauți singur stropul de rouă și să-ți pară că-l treci...

Și cine femeie s-a născut, poate să-și ia ulciorul pe umăr,
viața întreagă și moartea întreagă, să meargă la același izvor
și să-ncerce să umple Abisul... Și totul se-ntîmplă pe o cîmpie.
Căci munte de-ar fi fost, ar fi avut măcar frumusețea de pisc
și-a celor în urmă lăsate. Dar așa? O, voi ce vă plîngeți de munții cei mari,
știți oare cum se prinde o stea din apa izvorului, cum se poartă
într-o amforă simplă, pe umăr? Cei mai lași dintre voi, sînt cei ce vorbesc.
Cu tăcere deplină înfăptuiește pădurea miracolul de-a trece ferigile-n miere.
Acolo unde ne vom duce cuvintele, e încă adîncă tăcere, iar acolo
de unde-am venit, e-o boltă prea mare și cuvintele n-au nici o putere...

www.arhivaexilului.ro

APA

Din volumul Existențe

www.arhivaexilului.ro

Doamnei Monica Lovinescu, această abia încercată „Nostalgie" a mea, pe lângă marile Domniei Sale nostalgii...

NOSTALGIE

Aici rămîn palate și fluviile curg,
îmbătrînesc copiii-n Jardin du Luxembourg,
și cei bătrîni, alături, au iarăși patru ani...
Și sorb statui mireasma celebrilor castani
și păsările cîntă-n Jardin du Luxembourg
cu ploi venind la vreme. Și fluviile curg...

Acolo, în grădina cu mere și caise,
după zăpezi sub care dorm păsările-ucise,
numai acolo însă e-n stare ciocîrlia
între aripi s-o prindă, 1-0 legene, cîmpia,
și să îmbească astfel un cer de ploaie greu
după arșița zilei, că singură își trece,
răsplată pentru apă, întinsul gît spre cer,
pe cea mai ascuțită culoare-n curcubeu...

TĂCERE

În sufletul tău, cîmpie
normandă și apele gemene.
În sufletul meu, stihie
pe munții de cremene.

„Cum e-n baladă?" –
m-ai întrebat.
Am tăcut, a zăpadă.
Și te-a nins înstelat.

Viscolire subțire,
dureros de senin.
Ai zîmbit, a iubire.
Am tăcut, a destin.

FRATELUI DIN MONTPARNASSE

Fratele meu, flămînd de iubire și cer,
tu, zeul bărbos printre statui citadine,
ne recunoaștem după cuvinte ce pier,
după amăgirea amară, în sine,
după frunțile noastre și tălpile noastre.

Să-ți spun că zările mele-s albastre,
că soarele meu e totdeauna-ntr-un cer senin,
că livezile mele sunt roditoare,
că sunt numai cîntece, de unde vin?
Tu ești sătul de lumină, eu sunt sătulă de noapte.
Nu mă privi. Nu plîng. Plouă de-aseară.
Treci mai departe...

Victoria Ana Tăușan

www.arhivaexilului.ro

~~Voce de bărbat~~ ~~Solia~~ (1)

Solia : (PROLOG PENTRU CE ÎNCĂ NU ȘTIM, DAR EXISTĂ)

~~[illegible]~~ : Ce încet se clădesc diamantele, fericite că poartă în ele munții cei mari. Răzbate izvorul din sufletul mut al pămîntului, să dovedească un grai plin de pietre și întunerec. Coarnele turmelor dau muguri în fiece an. Se clatină mierla, pe ramura dorului său. Sar caprele negre din jarul stîncilor, să stîrnească nori de cenușă în gușa privighetorilor, serii. E un cerb, fiecare copac. E-o credință, fiecare vîltoare. De-acolo cad stelele. Sau se ridică. Dar locul devine fîntînă...

Scade fîntîna și rămîne un fluier adîncit în pămînt. Acolo începe muntele să putrezească. Și luna, să fie mult mai aproape de semenii săi-ochii poeților. Acolo începe să chinie ginta furnicilor pornite la nuntă-n baladă. Acolo începe trufia soarelui, că nu i se poate atinge nici măcar suprafața.

Iar în inimă, prin semiîntunerec vicleau, se ciocnesc între ele cuvintele. Scad piscuri, la ploile genelor. Unde se duc? Rămîne un mijloc în fiecare ideie, ca o poiană plină cu flori. Dar șerpii, ce ritual împlinesc? Atenție mare, trec cuvintele oarbe. Caută rădăcini pentru hrană și dau numai de ostre. Caută coroane de regi și dau de găleții fîntînilor moarte. Să trecem cu grijă printre cuvintele oarbe: s-ar putea să ne prindă-ntre ele și să renege alcătuirea divină a oaselor noastre, care și așa poartă poverile mari, de pămînt... Să trecem cu grijă.

Grijă. Dar pentru ce? Ah, da, acest loc împrejmuit, care a fost altădată un suflet... Dar dincolo, unde ierburi nu cresc, unde păsări nu se rotesc, unde fluturi nu zboară, unde-i luna mai palidă-n seară — locul iubirilor din poemul de-o vară?

Cine rămas-a în poarta poemului care s-a stins?

www.arhivaexilului.ro

~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Cine stârnit-a explozia stelelor în cercul perfect al cerului surd?
Cine avut-a curajul să treacă singur oceanul din lacrimă?
Şi, după aceea, cine ajuns-a la ţărm?
Care ţărm?
Urme...

#

www.arhivaexilului.ro

~~COR DE BĂRBAȚI~~ COR

~~Vocea de bărbat.~~

[redacted] : (TOT CE SE SPUNE, S-A SPUS...)

~~Sorian:~~

Tot ce se spune, s-a spus... Oare nu de aceea
dorm ~~[illegible]~~ sfinții printre petale de trandafiri?
Paloșul s-a arcuit peste cer în culori diafane,
iar caii tremură pe gleznele mult prea subțiri.

Vimeni nu mai săvîrșește nici o minune.
Doar povestim. Tragică soarte, că nu mai știm
de sunt cei ce au fost, sau doar noi
~~știm~~ rămînem în aceste legende plătite cu moarte...

~~Așadar, încă odată, de la-nceput.~~
~~S-a mai spus, aproape tot ce se spune,~~
~~fiindcă ne place drumul în sus~~
~~pe marginea stîncilor, și pe lîngă genune...~~

—

www.arhivaexilului.ro

~~[illegible]~~ (Voi, alături de mine.)

(3.)

Femeia I
(care poartă un Vas de Aramă plin cu apă)

~~Voi, alături de mine. Veniți mai aproape, că iată, creasta cocoșilor trage o brazdă albă.~~

~~Voi alături de mine~~
~~Creasta cocoșilor desparte nori de noapte și nori de zi~~

~~Creasta cocoșilor se-nfluntă în cer, să se audă trompete de aur. În pătratul ferestrelor, luna-i de sînge pîn' la miner. Sinucigașe mai sînt lumînările... Femei și țărmuri. Și bărcile pier. Numai valuri și valuri. În oceanul cu nori~~

Creasta cocoșilor se-nfluntă în cer, să se audă trompete de aur. Răzbind prin ferestre, luna-i de sînge, pîn' la miner. Șarpele încă se crede balaur. Păsări cu pene de-aramă trec prin văzduh. Stăpînii săgeților mor de foame -n grădina cu mere de aur*. ~~Plată mai bună, au cei ce trădează~~!

Femeile caută în cenușă cîntecul rămas de aseară, dar lemnul catargului e numai cărbune. ~~Singure, dau de pereți~~ Singure dau de pereți. Sîngele albe de jur-împrejur. Corabie, casă. ~~Și la răspunde~~ Putrezind în nisip. Bărbatu-s departe. Ei, veșnici copii în pîntecul bărcilor, ei, ce știu să se-ascundă în ~~[illegible] [illegible]~~ cîntece pline de nori. Și vîslele: veșnicul mării îndemn. Și ce rămîne din toate plutirile? Scoicile ajunse pe mal, nu mai pot poveți. Nici caii de mare, neînvățați cu galopul peste nisipuri. Nici femeile singure în casele singure, amorțindu-și cu lacrimi ostenitele chipuri.

Auzi: valuri și valuri... Bărcile pleacă mereu. Cele ce se întorc, știu marea mai de aproape. Iar năvodul se reîntoarce din moarte plin de o stranie zbatere. ~~Din~~ În carnea și oasele lor se retrag toate mirajele de peste ape - ~~Ei [illegible] Singure~~ Nisipuri calde se-aștern în pupile și soarele-i foșnet de frunze pe gene. Ah, bucuriile lor, la porțile caselor, ~~pe pragurile caselor~~, și basmele lor ~~povestite~~ băsmuite de-o mie de ori. Ei, care știu să îngaime ca pe-o ~~[illegible]~~ litanie, marea plină de spaime...

(umbra poemelor venite la vreme)

V-aduceți aminte? Atunci, ~~[illegible]~~ în roase și vînturi visele noastre erau mormane de cioburi albastre. ~~Noaptea~~ Tîrziu, în fiece noapte, delfinii treceau pe acoperiș, ne priveau prin ferestre și cîinii lătrau năpraznica veste că pasărea lunii zboară cu aripi de lemn peste case. Și marea, ~~Doamne~~, marea cum mai ~~[illegible] oasele bărcilor roase~~ mușca bărcile pînă la oase.

www.arhivaexilului.ro

~~Iar noi ascultam.~~

Departe, nu departe de noi. Ne bucuram, când veneau năprasnice ploi, ca și cum ploile, ~~ar fi putut să domolească~~ cu licuri de flăcări, ar fi putut să domolească veșnicul apei tumult.

~~Bărbații veneau și plecau. Reveneau cu încă~~

Ah, veșnicul apei tumult. Ei plecau. Totdeauna plecau. Noi rămâneam. Toate de spaimă, sau așteptare, simțeam cum casele ~~intra~~ alunecă toate în mare, se scufundă ~~în plină~~ între păduri de corali, ~~printre~~ între luminile adâncului, legănătoare...

Marea era nu departe de noi. Și diminețile, totdeauna frumoase. Ieșite din lacrima noastră, casele își uscau cărămida la soare..

Voi, care sunteți alături de mine, mărturisiți în numele vostru cele câteva maluri și câteva case ce ni s-au dat. Căci n-au fost decât câteva maluri și câteva case. Și drumul mereu între ape. ~~[illegible] Lângă fântâni, la case.~~ Curcubeu așternut pe pământ. Lumini pline de flori și de păsări. Și fântânile tremurătoare, că blestemul era să le strămutăm din inima noastră. Spuneți voi, care sunteți alături de mine, poate vă amintiți: mai fără păcat, țărmul și casele ce ni s-au dat...

Femeia II.
(care poartă o amforă de
argint plină cu apă)

Ce frumoase legende: Venea dinspre lună un nor de aur și se așternea pe pământ. Șarpelui, ce dia să treacă printr-acele locuri de taină la miezul de noapte, îi creșteau aripi de balaur. Corbi de munte zburătăceau cu țipete, păsări mai credincioase tăcerii, cu șapte soarele se surpa venind pe lanțuri de scripete, în diminețile verii, dintr-un adânc de pământ. Din sufletul nostru se ridicau aburi ușori. Așa de ușori, ca trupul celor ce mor de mai multe ori în aceeași credință, de același blestem...

Ce frumoase legende: țărmuri și case...

Dar n-au fost decât porți. ~~Porți, între doi trandafiri. Între~~ ~~[illegible]~~ Porțile mari, repetate, până la capăt de lume.

Cele ce nu le-au deschis, au rămas fără nume.

www.arhivaexilului.ro

www.arhivaexilului.ro

Dar au fost numai porți. Între doi trandafiri, între două [illegible] înălțate la vînt. Între două iubiri. Între două momente. Între așteptare și așteptare.

Ce frumoase legende: privind înapoi, dintr-o perie crește o pădure, dintr-o oglindă sînt toate apele... Din propriul fel de a fi se zidește oricare floare. Din cenușa destinului zboară cîte o pinghețoare. Din inelele șerpilor, ies munți străvechi. Din mugetul turmei, începe existența de bicisuri și drumurile sîngerate ale copitei. Privind înapoi, ah, ce frumos mai mergea pe dunga cuțitului, drumul care plecase astfel spre lună. Și cît de frumoase sunt toamna pădurile, înbelșugate de moartea mai bună decît ce se pregătește stolului care s-a încumetat să cate țărmul adevărat...

O, dacă-am putea să scăpăm de legende...
Unde-au fost casele? Unde sunt case?
Sunt numai porți. Numai drumuri și drumuri.

Între cei vii și cei morți, e o poartă. O deschidem cu mîini ruginite. Acolo ne credem în propria casă, dar nu-i decît soare și ploaie. Un început al porților mari, de pămînt...

Cei ce văd porțile, îndură lacăte grele...

Ne amăgim o vreme pe drumuri cu stele și singuri ne zămislim o altă cîntare: o, transparentă, carne greoaie, o, zare, noi suntem aidoma ție. Laudă celor ce sunt și rămîn pe vecie. Suntem la fel cu stelele și cu bobul de rouă praful stelar îl luăm de pe genele noastre, iar urmele mersului sunt locuri de taină pentru ostenitele astre...

Ne amăgim o vreme de-aceste drumuri cu stele, dar stelele sunt trecătoare.

Cu mîini ruginite, trebuie să deschidem porțile toate.

Căci adevărat este doar plînsul, în ochiul singur și mare al lumii. Iar noi trebuie neapărat să ajungem de la un suflet la celălalt.

Tu, spune legende frumoase, dacă așa ți se pare mai ușoară această povară de drumuri și drumuri, după zare și zare...

Femeia a III-a
(care poartă o amforă
plină cu apă de aur)

Voi ați spus: case și porți. Iar eu vă voi aminti de o pasăre care, zburînd prin văzduh, duce-un copac în ghiarele sale. Frunzele prevăzut, primăvara, să rămînă, să-și țină umbrare pentru vista cînd va fi prea multă lumină. Vara înșală. Iar toamna, căzînd de pe ramuri, toate se plîng de un fel de greșală... Și peste zăpezi, în cumplite anotimpuri, pasărea trece cu trupul nemurind al copacului, prin soarele rece. Cad funingini și tremură munții de jos. Iar voi ziceți: ce suflet frumos...

Voi ați spus: case și porți. Iar eu vă voi spune de o cîmpie bîntuită de vînturi, înegrită de jarul zăpezilor, cu mărăcini ascuțiți de știuie. Fierbinte, ca un cîntec de greier. Pleavă, pînă la noi spulberată. Arșiță nătîngă, să scapere pietrele scînteie divină, să sece șopîrlele, să-nceapă salcia, în fluierele sale, să plîngă. Dar mai ales, să blesteme boii sălbatecii domoliți în embleme, și peștii din foste pîraie să tot coboare prin iluzii de ape, în vaduri solare...

Voi ați spus: case și porți. Iar eu spun că e numai cîmpie. Părere de case. Părere de porți. Ce praguri despart pașii cei vii, de pașii cei morți? Ce praguri înseamnă cît drum a rămas, cînd drumul din drum, e doar începutul abia început?

Voi ați spus: case și porți. Veșnic frămînt, venind și plecînd. Iar eu vă voi spune că sîntem mai adînc în pămînt, decît sînt cei dinainte de noi.

Întunerecul e o lumină desăvîrșită pentru cei care știu să rămînă ei înșiși alcătuire dumnezeiască: o parte de lacrimi și trei părți de țărînă.

Cei ce mor însetați, se roagă la cei

www.arhivaexilului.ro

care dispun de izvoarele lumii, iar cei ce se-nneacă, se tînguie după scîndura putredă care le-ar ține ~~pieptul~~ locul de vîsle și barcă.

Tragem deasupra întunerecul greu, pe-această cîmpie, să nu se mai știe dacă după chinuri îndelungi, e-n zadar ~~să~~ că-ncercăm să ducem o lacrimă dintr-un suflet ~~întrupătul~~ în celălalt...

Prin întunerecul greu se vede mai limpede adevăul de lume, cît e de înalt...

Voi spuneți: case și porți. ~~Eu spun: Întunerec, Cîmpie~~

Eu vă spun: cîmpii și cîmpii...

Cor bărbătesc:

Pustiuri și ape sunt împreună.
Oceanele-s pline de munți din lună.
Rănile noastre sînt pline de stele.
Legați de catarguri, peste apele rele,
ne plîngem de secetă, dar seceta nu-i decît valul cel mare,
cînd sufletul nostru-i de piatră neștiind ~~de~~ ce-l mai doare.

Apele trec pe sub Sahare, pe sub munți neclintiți...
Cineva ne îndeamnă: acolo să fiți,
iar noi ~~alergăm~~ alergăm după coroane, după frunze de laur,
uitînd că în mijlocul lor doarme încolăcitul balaur.
Ne trezim risipiți... Ni-i sete. Mocirlă. Noroi
În toate fîntînile. Ni-i sete nebună.
Cîte unul, încet, plecăm pe dunga cuțitului,
Spre apa din Lună.

Ni-i sete cumplită. Vouă ~~[illegible]~~ vi-i sete. ~~Sîngele~~ Ca după blesteme
alergăm la cuvinte, dar apele fug din vreme.

www.arhivaexilului.ro

Femeia Iª

Auzi, se surpă un munte, iar dinspre cer se prăvale
cel ce ducea bolovanul... Cine poartă răspunderea rănilor sale?
Nu cumva ne trecem viața cu prea multe-ntrebări, în timp ce
am putea s-ajutăm ploile lumii să vină și trepte în muntele
sacru să ~~[illegible]~~ taie? ~~Ce~~ Pante de sticlă, rămîn după ploaie,
~~se alunecăți în dureri pînă ziua de astăzi~~ câte ziua de ieri!

Dacă n-am crede aceste legende, ce-ar mai rămîne, doamne,
ce-ar mai rămîne?* Ziua de Astăzi și ziua de Mîine. Dar necesar
este să ~~fim început~~ provenim de undeva, mai demult, cu nașterea, ispitele, plînsul
și deznădejdea curată. ~~a vîntului~~. ~~[illegible]~~ Trecerea noastră, ce este,
dacă nu înseamnă durată?

Închiși sub cupola albastră, noi am adaos piatră pe
piatră și s-au făcut munții, pînă la pragul de sus. Bolovanul,
~~din~~ tot noi l-am adus, ~~cînd~~ după ce ~~[illegible]~~ am stins într-o
seară, întîile stele, rotunjindu-le-n ~~[illegible]~~ compasuri de ceară.

Dar, auzi, se prăvale
cel ce ducea bolovanul...
Cine poartă răspunderea rănilor sale?

Păunii lumii devin sîngerii, în deserturi, povara cămilelor e
numai de piatră. Cai cu potcoave de piatră strivesc ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
sufletul abia-nmugurit. Cîinele latră. ~~[illegible]~~ Șopîrle se usucă la
soare visînd ținuturi cu melci și dobelci. ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Și crește o lacrimă,
soare profund între ape, ~~[illegible]~~ să zărim un ținut din care
plecarăm cîndva, mai demult...

Dar auzi, se prăvale
cel ce ducea bolovanul...
Cine poartă răspunderea rănilor sale?
E abrupt, oricare început de legende. ~~Cu dureri se plătește începutul legendelor~~. Și sfîrșitul ce va să
vină. ~~[illegible]~~

Acela, măcar ~~[illegible]~~ poartă ~~[illegible]~~ stupia focului și-a domnului
său în lumină.

Acela simte puterile sale prinse-ntr-o luptă mai dreaptă.
Căci muntele nici scade, nici crește. Așteaptă.

* Zadarnic pare oricare vînt, la-nceput.

www.arhivaexilului.ro

Dar noi, care veșnic rămînem, cu puterile noastre sărmane,
să schimbăm între ele două lacrime, ~~în~~ aceste două oceane?
~~Noi, fiice, surori, prietene, mame~~

=

Femeia II a

~~Noi~~ Așa închidem și deschidem porți nevăzute. Trecem cu mare povară peste îngustele punți.

Batem la poartă: aici locuiește ~~se~~ împăratul întîilor numiți, cei ce i-au găsit în copilărie? Broasca țestoasă nu mai știe. Piticul n-are putere fără tichie. Cocoșul-roșu își neagă propria sa împărăție...

Batem la poartă: se-aude încă de mai departe cum se-ascut săbii, cum se călesc buzdugane. Pomii se clatină tragic ca steaguri de moarte...

Batem la poartă: mulțimile mari, acolo se-adună împreună. Bună ziua la soare, bună seara la lună. Voi, unde? Cadențe și imnuri. Cine iese din rînduri, răspunde. Dar cine iese din rînduri, cînd nimeni nu mai știe cuvinte înafară de cadențe și imnuri? Atunci, ce să mă spună?

Batem la porți: suntem noi, vă aducem ~~[illegible]~~ apa cea bună...
Batem la porți. Eu nu mai cred în legende, ~~fiindcă~~ sînt
Batem la porți. Pretutindenea porți. prea multe legende...

El duce bolovanul, el are bucuria drumului mereu ~~în~~ în mai sus.

Dar noi
auzim stropii cum reînvie în ochii secați...
O, doamne, povara aceasta de ploi și de pomi
care mor în pustiu, ca niște regi blestemați...

www.arhivaexilului.ro

Femeia III.a/2

www.arhivaexilului.ro

Și mereu pe-o cîmpie...

Vîrful de salcie încearcă o inimă. Stîncile încearcă jurămîntul de drum. Prăpastia încearcă virtuțile pasului stîng. Vîntul încearcă sufletul, după ce iubirea-l preface în fum.

Dar noi, mereu pe-o cîmpie...

Lăsarăm în urmă o mare și ape se-aud cum se-apropie... Dar pînă atunci, steaguri de secetă trimitoare... Nopțile calde. Se-aude pămîntul cum se despică-n dogoare, ca o frunte prin care demult nu mai trece credința cu -mrourarile sale...

~~Cîteodată, dinspre Aminte~~

Ah, obișnuința de-a merge mereu înainte și de-a ajunge, totuși, la locul de unde-am plecat... E drept, între timp a mai crescut un copac, au mai ieșit cîteva turme din staule vechi...

Obișnuința cu sine a frunzei. Tremurul pur.
Și declinul: obișnuința cu zei în azur...
Și declinul multiplicat ~~declinat~~ : mersul mereu pe-o cîmpie.

~~Neîncercarea puterilor~~
~~Obișnuința cu propriile~~ ~~Răbdarea~~ ~~[illegible]~~

Neîncercarea puterilor. Simpla răbdare de-a merge ~~mereu~~ înainte. Cîteodată vasele noastre se umplu de flori putrezite. Roiurile pline de miere caută scorburi, dar sufletul, plin de frunzarele toamnei, ~~[illegible]~~ voință o ardere lentă. Mierea ~~[illegible]~~ fierbinte ~~[illegible]~~ se reîntoarce-n petale. ~~[illegible]~~ Sterpele stufuri leagănă lemnul fostelor aripi. ~~Sinucigașe~~ Sinucigașe, merele putrezesc pe cărare. Ochiul fîntînilor așteaptă să izbucnească un curcubeu, dar clopotul zeilor e-n turn prea înalt și s-au rupt lungile funii împletite din flori. Turmele pleacă încet, către noi. Coarne izbesc în retină, să-nceapă ploile sfinte. Dar totul e-o obișnuință în sine cu sine. Cîmpie.

Și simpla răbdare de-a merge mereu înainte...

Z

www.arhivaexilului.ro

~~Corifeu~~ : (~~Legile apelor mari~~)

Cor ~~de bărbați~~

Totdeauna vorbesc neosîndiții pentru cei osîndiți
și gloria multă e-n cîteva frunze bătute de vînt.
E norocul de frunză, la vreme să știi să te rupi și văzduhul
să-l treci, pînă a nu te întoarce-n pămînt.
Dar cine poate să știe din cîteva lacrimi, cît este
o furtună de mare? Iar din cîteva pînze răzlețe
ajunse la noi, cine poate să știe
basmul întreg și povețele lui să le-nvețe?
Se găsesc cei ce repede se obișnuiesc la lumina difuză
și-astfel li se pare că-s vrednici să rămînă pe punți de argint,
dar apele-s tulburi și-n fiecare vîltoare
dorm munții pe piscuri de munte, pîndind...

Dar este nu chin mai prielnic dovezilor noastre de-a fi —
pe planeta trei sferturi de apă, e-o sete de apă,
e-o foame de piatra ce ieri ne lovi, e-o luptă
din care cei ce știu mările sînt singurii care nu scapă...

Iar cine rămîne, se-ascultă pe sine
fără putință să se priceapă...

—

Femeia I 1/2

www.arhivaexilului.ro

Rămîn la credința viselor mele și văd de departe venind albe oștiri, albatroși. Înseamnă că nu e drum îndelung mereu pe nisipuri.

Dar cît de frumoase împrejurimile! Pe dunga de zare, cel ce a făcut o minune scăpărînd două frunți între ele, trece un fluviu de stele. Ajunge la răscrucile drumului nostru, vrea să despice cu paloșul piatra, să se înalțe izvod, zeiețe, dar amarnic plătește: nu se mai văd decît zalele sale și inscripția din care mult mai tîrziu va începe o altă legendă, într-aceeași pierzare...

Vin albatroși însetați și flămînzi, dar apa ulcioarelor noastre un sfert e de lacrimi, trei sferturi de barme. I-am hrăni cu carnea mîinilor noastre, dar mîinile ni s-au desprins din lemnul icoanei zugrăvită-n fantasme. Vulturi de-ar fi, să ne încerce locul de inimă, dar vulturii sunt pentru cei ce au munții să-i treacă...

Eu cred în această legendă săracă: la căpătîiul de stea plînge o mamă, odată la veac. Și apa din genele sale-i de-aramă...

Măcar să rămînă credințe-n visare: Bună seara, Cometă! Știi că mori și te doare? Ah, e mai mare durerea că zarea începe din zare...

Femeia a 2-a

Apă de-argint, pentru încheieturile porților. Deschideți porțile mari, să treacă oamenii, fiindcă sunt morți. Noi zicem că dorm...

Dorm cei ce purtară cîndva lănci și scuturi. Dorm cei ce-au încăput în statui pe măsura somnului lor. Dorm în oase de lebădă, cei cu frumoase-sceptruri. Dorm unii în sceptrul de domnitor. Dorm alții în frunze de dafin și vîntul îi leagănă, să nu se trezească. Dorm în icoane aurite, cei ce-au știut să plătească mai scump. Cei ce ei înșiși au fost, dorm în altare. Cei ce-i urmară, dorm în clopotul mare.

Ah, și aceștia ce tac, bunii gospodari se arată traiului

Ziluic: fiecare pe-acoperișuri și-a pus cocoșul de tablă, să știe din-
www.arhivaexilului.ro
[illegible] nori...

~~Dar după~~ Lacrimi de-argint. Unde-s cei ce-au ajuns după porțile mari, la ultima poartă?

Legendele mint herghelile, cu ape de piatră.

Legendele mint ciocârliile, cu ierburi de piatră.

Legendele mint inima noastră: piscul nu-i decît salia care ne-așteaptă. Și cîmpia, paloșul mai lat, legănat...

Z

Femeia III a

Așa spun și cei ce îngaimă poeme. Și din genele lor, licoare de aur. Dintre ei, doar cîțiva știu să vadă pînă la margini și de jur-împrejur, ținutul din Odă. Cei care se culcă pe nori. Cei ce călătoresc pe o frunză și se încumetă să treacă prin vârtejul de vînt. Ei plîng aceste lacrimi de aur, netrebuitoare nicinuni pămînt. Și le plîng cu sfințenie mare.

Așa începe înțelepciunea: soarele arde cîmpia cu flori și scrum vor fi toate pînă spre zori. Îngenunchezi la o floare și spui: bruna mea, blîndă minune, cum să te-ajut? Știu să prefac toate ce sunt, într-o mie de feluri nemaivăzute; buzele mele știu să aburească trupuri de stele; știu să amorțesc lighioane, cu blesteme grele; știu să urnesc roțile morilor ce n-au măcinat o mie de ani; știu să dau foc la castani cu o elegie... Dar ție, ce să-ți dau?

Și plînge, cel ce-ngenunche. Dar lacrimi de aur.

Așa începe înțelepciunea: cîmpia are în mijlocul său nu loc blestemat. Pe-acolo trec toți, dar moare numai cel ce rămas-a nevinovat. Cine plînge, plînge lacrimi de aur.

Esențial este să plîngă mai mult, cei ce plîng lacrimi de aur pînă cînd, în străfundul orbitei, vor da de Homer, sau Oedip, să izbucnească poemul, ca o minune.

...Acești copii cu lacrimi de aur, pe-aceste cîmpii cu dezastre, să se întîmple o vreme de-nțelepciune... —

www.arhivaexilului.ro

~~COR DE BĂRBAȚI~~

~~Munții se surpă, apele cresc~~

~~Munții se surpă, apele cresc,~~
~~Zodii pielnice de încercare~~

~~[illegible]~~

~~Tot ce se spune, s-a spus mai degrabă.~~
~~Repetăm de-o vecie, repetăm de-o vecie.~~
~~Munții se surpă, oceane-n tumult...~~

~~Întretimp Munții se surpă, apele cresc întretimp...~~
~~[illegible]~~
~~[illegible] Ah, sufletul~~
~~Ah, inima noastră, perfecta oglindă!~~
~~Numai cenușile numi Olimp~~
~~[illegible]~~

COR ~~DE BĂRBAȚI~~

Munții se surpă, apele cresc întretimp,
Pietrele vor în lumile lor să ne prindă —
Curg de pe fețele noastre cenuși de Olimp
Și sufletul singur, perfecta oglindă...

Cei ce văd mai departe ca noi, sunt printre noi,
Ostenesc provocînd tot ce știm de-o vecie:
Numai piatră și munte, numai apă și ploi...
~~[illegible]~~ Și funți de nisipuri pentru solie.

APOLOG

Cu zăpadă se vindecă dorul de frunze. Polenul întîielor flori, primăvara, e-o dorință-a zăpezilor de-a ajunge-n planeta departe. Așa cum pe rănile oricărui suflet, vine o vreme de renunțare.

Cine și-a mărginit existența, vede cerul prin ferestrele sale.

Numai copiii se cred totdeauna pe cai năzdrăvani, să ajungă la capătul lumii. Și aceasta e legea celor ce cred că există un capăt al lumii: galopuri, dar caii de lemn.

Cei care vin din imperii nude pasărea poartă pene de aur, cred în imnuri de aur. Apoi devin așa de necredincioși, că pipăie săgeata din fruntea celui ~~pe~~ țintit cînd dormea.

Dar cel mai greu se învață gustul de ceară al iubirilor neleguite. Și gustul de lacrimă, cînd lacrima-i mare, cît nu ocean...

Cei ce și-au dovedit vrednicia de iarbă crescînd printre pietre, dau de hotarul cuvintelor. Și fiecare merge pînă la marginea inimii sale. Încet, în fiece zi, pînă recapătă mers de profet...

Dar cine încercat-a vreodată să strămute, din sufletul celui ce plînge, în sufletul celui de piatră, stropul de lacrimă, apa cea bună?

Cei ce făcură jumătate de drum, povestesc... Cei ce-au ajuns pînă la capăt, n-au cum s-o mai spună...

Victoria Ana Tănșan

Paris, mai 1968.

www.arhivaexilului.ro